

Terugblikken

22-12-1998

Zoals Multatuli dacht dat op zee alles wel even lang zal zijn als op het land, zo vermoed ik dat de horizon in Papoea Nieuw Guinea even wijd is als in Nederland. Het is ons echter niet vergund om dat te onderzoeken. We wonen in Papoea Nieuw Guinea in een alluviale vlakte bij zee en vanaf de veranda kijken we uit op een reusachtige bergketen. Die bergen zijn ondoordringbaar begroeid met tropisch bos en aan zee komen we ook nooit wegens de zandvlooiën en de kans op beroving. We hebben dus een beperkt blikveld en dat is jammer voor ons Hollanders die zo gewend zijn aan een wijde blik en de daarmee gepaard gaande mijmeringen. Meestal mijmeren we hier gewoon aan de keukentafel, tijdens een lange autorit of zomaar midden in de nacht als de regen oorverdovend op het dak klettert. Dan denken we aan Nederland.

We gaan in gedachten een avond naar de film, fietsen langs de Amstel, pakken de trein naar Zandvoort of schaatsen in het Vondelpark. Of we denken aan dingen die we hier niet kunnen krijgen zoals Franse wijn, boeken en nieuwe cd's vol muziek. Ariane kan plotseling wit weg trekken als voor haar geestesoog pralines, verse pasta of notenkaas verschijnen. Zelf geloof ik dat eten niet het niveau van een prettige maagvulling hoeft te ontstijgen, maar goed, ik ben dan ook maar een eenvoudige bodemkundige en mijmeren over eten is mij vreemd.

Ook slaan we wel aan het mijmeren als we post ontvangen, maar post komt helaas niet altijd aan of arriveert maanden later en bleek via Paraguay of Guinee Bissau gestuurd te zijn. Sommige poststukken worden hier door de censor opengemaakt en die suggereren blijkbaar een pornografische inhoud, hetgeen hier streng verboden is. We hebben het nooit ontvangen. Wel ontvangen we faxen en e-mails van familie, vrienden, een Amsterdams uitgever, een Leidse historicus, een Rotterdamse redacteur en een paar Wageningse bodemkundigen, en die houden ons op de hoogte van het reilen en zeilen in verschillende delen van Nederland. Als we lezen dat het lente wordt en de terrasstoeltjes weer op het Amstelveld staan, dromen we met gesloten ogen in stilte weg.

De warmste mijmeringen komen echter als de stroom uitvalt. Dat gebeurt onaangekondigd en houdt meestal een paar uur aan. De donkere tropennacht verschaft een minimaal blikveld dat desondanks tot grote mijmeraanvallen kan leiden. Als het vroeg op de avond gebeurt, gaan we direct naar

En aan zee kwamen we nooit wegens de strandvlooiën en de kans op beroving. (Foto uit het boek Looking Back)

bed. Het is te warm om bij kaarslicht te zitten lezen want de wapperaar doet het niet meer. Eenmaal in bed vervallen we vrijwel direct tot amoreuze handelingen. Starend in het donker willen we dan wel mijmeren over onze eerste ver-

WILDVREEMD

liefdheid en alle keren dat de stroom uitviel. Op zo'n moment hoef je de ogen niet te sluiten, maar het brengt je wel erg aan het zweven.

Dit soort mijmeringen zullen niet zo snel meer voorkomen, want in navolging van Ariane en de kinderen heb ik een enkele reis naar Nederland geboekt. De dozen staan gepakt, het huis is ontruimd

en de honden hebben nieuwe eigenaren. Ik heb nog even overwogen om Patch (dom maar lief) mee te nemen maar die ligt hier op een zware regendag al te rillen van de kou. Ze zou zelfs met een warmgebred vestje een Nederlandse zomer niet overleven. Haar contract met Papoea Nieuw Guinea is voor het leven, voor ons is het na drie jaar afgelopen.

In Nederland zullen we ons ongetwijfeld overgeven aan alles wat het leven daar boeiend maakt, inclusief bioscoopbezoekjes, bier met bitterballen en de boemel naar Zandvoort.

Daar in Zandvoort zullen we op een zwaarbewolkte decemberdag vanuit een duinpannetje een blik op zee werpen. Hou me vast als we dan niet gaan denken aan ons tropenhuis waar de regen meer herrie maakte dan de trompetters in Mahlers Vijfde. Koud bezweet zullen we aan de grauwe Noordzee in gedachten verzinken en ik denk niet dat we het dan droog houden. 'Mooie jaren in een wildvreemd land' zullen we elkaar toefluisteren als de sluizen van de hemel openbreken en een mistige nevel het zicht op zee ontnemt.

ALFRED HARTEMINK